

1886-07-08

SENDER

Eline Lange

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Mentioned people:

Molly Bech
Nanny Bech
Eline Lange
Johan Lange
Susette Maribo
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Archive:

Mappe 48 nr. 35

TRANSCRIPTION

Mappe 48 brev nr. 35

d. 7 Aug. 1886.

Kjære Joakim!

Nu har jeg igjen mange Skrivelser at takke for og især i Brevkortet idag var der jo en bestemt Fremgang. Gud ske Lov!

At Du vilde blive kjed af mine Breve fra forrige Uge eller tidligere vidste jeg jo nok i Forvejen og har jo ogsaa omtalt det i mine forrige Breve. At Frøken Bech i høj Grad misbilligede min Færd vidste jeg ogsaa; men har jeg fejlet, kan Du være overbevist om at ingen har lidt* saa haardt under det, som jeg selv, thi jeg er mindre skaansom mod mig selv, end nogen anden. Men nu maa Du bede Fr. Bech ikke tiere at gaa i rette med mig, heller ikke igjennem andre, thi hun er jo et kjær dog et kjærligt Menneske* og fuldt kan hun

|*det skulde da være Fader, som jeg ikke har kunnet skaane for mine Selvbebrejdelser. |

|*Fader og jeg har aldrig opgivet Haabet om at se Agnete igjen, men vi troede det var rigtigt at være forberedte paa en saadan Prøvelse. |

-2-

ikke dømme mig, da hun aldrig har gennemgaaet, hvad der blev mig tilskikket Ugerne før hin Mandag og Tirsdag**

Vi vilde vel næppe have lagt saa megen Vægt paa den Bjergtur, hvis Du ikke selv havde skrevet et Brev paa 4 Sider, hvori Du nøje beskriver baade Eders Uforsigtighed og Uheld ved den Lejlighed, men det har Du vel nu glemt, Du har oplevet meget siden den Tid. – Fader og jeg har aldrig havt nogen Tvivl om at vor Herre vilde føre det Hele til det Bedste og havde sin vise Mening dermed, men om det blev paa den Maade, som det behagede os mest, kunde ingen Dødelig vide; Han har før sendt os Tilskikkelser, som vi vidste kom fra Algodhedens Kilde, uden at vi med vore Menneskeøjne kunde se, hvorfor det skulde være saadan. –

Naar vor Fader i Himlen vil give Agnete sit Helbred igjen kommer Prisen, Lovprisningen

|**Jeg haaber Du forstaar mig, ialfald skal Du ikke svare mig skriftlig, - vi tales vel ved engang igjen, om Gud vil! - |

-3-

af sig selv, som Du engang skrev, først og sidst for hendes Husbonds Skyld, jeg troer ikke jeg lyver, naar jeg siger, at vi har tænkt mere paa Dig end paa os selv. – At Du allerede har Øie for alt det Gode, der er kommen

ud af den haarde Sygdom, glædede mig usigeligt, hvad der glædede mig mest af det Du nævnede, veed Du nok selv; bliv mer og mer klarsynet!*

Naar det nu bare ikke bliver for anstrengende for Fr. Bech, naar begge Nonnerne rejse. Caroline siger at det hjælper at lægge Ruller af Tøj under de ømme og trætte Lemmer, men det kjender jo maaske Fr. Bech. Man kan jo lave en Pølse af de uldne Stykker og lægg stikke ind under Ben, [Hale og Lægge], Arme, Ryg eller Lænder; der, hvor det gjør ondt. Nu var Petit her igjen; der er ingen, som det gjør mig saa godt at tale med; han har saa megen Erfaring, som Læge

|*Fader var saa umaadelig glad over Dit Brev igaar og syntes Du tog det, netop som det skulde tages. -|

-4-

og veed saameget, der kan følge efter en saa svær Sygdom, saa det gjør godt, naar han er tilfreds med Gangen i Sygdommen.

Du kan tro at jeg blev glad, da Du skrev at Agnete spurgte efter Breve, men endnu engang vil jeg bede Dig at vente med at læse for hende. Tal ogsaa saa lidt som muligt med hende, undtagen hvad Du kan fortælle af ligegyldige Ting. – Fortæl mig hvormeget hun sover nu; Sønnen er saa umaadelig vigtig, sagde Petit. Det var dejligt at hun kunde taale Mælk! – laftes kom Fru Maribo sildigt for at høre om vi vidste noget om Fr. Bech, hun og Fr. Molly B. var helt ulykkelige fordi de ikke havde faaet Brev. Heldigvis stod der jo i Dit at hun var kommen Søndag og hvilede sig, ja, hun maatte trænge til Hvile; det har været en svær anstrængende Rejse! Jeg følte en vis Tilfredsstillelse ved at en saa stærk Aand som Fru M. ogsaa kunde fantasere sig Ængstelse til, mere end nødvendigt. Thora var i Formid. ude at høre om der nu var kommen Brev, ja! og Fru Maribo var reist til Fru Bojesen.

|Husk nu paa at der er intet i Verden saa skjørt, som en Reconvalescent. Gid vi fremdeles maa faa gode og sande Breve! Moer

g ved samment, der den følge
 efter en saa svær Sygdom, saa det
 gik godt, naar han er tilfrasket med
 Gangen i Sygdommen. In du dør
 du er, ho at jo, Kio gte, In du dør
 at Agnete spurgte efter Brevet, men
 endes engang vil jo, bede sig at den
 de med at lase for kunde. Tal og
 saa saa lidt som muligt med kunde
 mættigst hvad du kan fortælle
 af Løjssoldatens Ting. - Fortæl mig
 hvor meget hun savet mig, Sønnen
 er saa umiddelbart rigt, sagde Tids.
 Det var ligesom at hun havde læst
 Molt! -
 Tallet om den Maade siddes for at
 høre om vi vidde noget om Fr. Beck
 hun og Fr. Molt B. var heldt uafhængig;
 fortæller de hende fortæller Brev. Heldig
 stod det jo i Dik at hun var kommen
 Land, og hvidt sig, jo, hun maatte
 bringe det hvide. Det var vort en
 saare anstrengende Rejse! Jo, folk
 en vis Tilfredstheds ved at en saa
 vort end som den M. og den Ende
 fandtes og Angstelse til, mere end
 nødvendigt. Thors var i Tannet, end
 at høre om det var kommen. Brev
 ja! og den Maade var vist det Fr. Beck.

2. 7 Aug.
 1886.
 SKOVGAARD-MUSEET
 KØBENH. Nr. 85
 Kioe Joachim!
 Na har jeg iig mange Brevet
 at lade for og især i Brevet
 ind var det jo en bekendt Frem-
 gang. Gud den Lov!
 At du vilde blive god og mine Brev
 ve fra forrige, ligesom alle tidligere vidde
 jo jo nok i Forvejen og har jo
 og saa omalt det i mine tidligere
 Brev. At Fr. Beck. har jo
 misbilliget mine Fort vidde jo ogsaa,
 men har jo fejlet, naar du vide over
 bevist om at ingen har lidt den
 hærde med det, som jo selv, det
 jo et mindre skam som med mig selv,
 end nogen anden. Men en mere
 du bide Fr. Beck. den høre at gas
 i velle med mig, heller den igennem
 anden, thi kun er jo at det og et
 dybt Minde og faldt den kun

xx
De domme mig, du har aldrig
har gennemgaaet, hvad der blev
mig tilbragt, begynde for min
Mand og Tante. ++
M: vilde vel neppe have lovet mig
den Vagt paa den Bjergkæde, hvis
du ikke selv havde prøvet et Par
paa 4 Fods, hvor du vilde bedømme
denne Uforlignelighed i Vægt
vel den Lydighed, men det har du
vel nu gaaet, du har oplevet
mange andre den Tid. — Fader
og jeg har aldrig haft nogen Tvivl
om at vor Fader vilde give det
Kilde til det Bælte og havde sin
vise Mening derom, men om
det blev paa den Maade, som
det behagde at være, kunde
ingen Beteg. vide, Han har for
sendt os Tilbedret, som vi
ville som fra Algodhede Kilde
uden at vi end vor Mandregi-
ne kunde se, hvorfor det Bælte
vare sendt. —
Når vor Fader i Kælden vil
give Agtelse til Kælden igennem
Sonne Rosen, Løpssmukke

*
af sig selv, som du engang
sæd, først og sidst for hendes
Husbands Bælte, paa hvor den
i Lyset, naar paa sig, at vi har
kædet mere paa sig, end paa at
selv. — At du allerede har for
for alt det gode, der er kommen
ind af den hvide Lydighed, glæde
mig, især det, hvad der glæder
mig, med af det du udsæder, ved
du selv selv, blev mere og mere
glædet! ++
Når det nu bare den bliver for en
strængende for Fr. Beck, naar begge
Nanne og søster. Caroline siger at det
spørges at lægge Ruller af Tøj, nu
der de omme i hvide Lærred,
men det gjælder jo mindre Fr. Beck.
Men den is lav en Pølse af de
slette Stykker og læg stikke ind
under Ben, Arm, Ry eller
Lender, der, hvor det gjø. ouch.
Når det har igennem, det er rigtig, som
det gjø. mig som godt at tale med, har
har den nogen Erfaring, som Løge